

LUMIHIUTALEIDEN MATKA

Oletko koskaan katsellut, kun lumihutaleet leijailevat kohti maata? Kun ne täyttävät koko taivaan niin, että et näe edes eteesi. Kun ne tanssahtelevat korkeuksissa ja syöksähtelevät ympäriinsä tuulen riepottelemina. Ja lopulta putoavat maahan. Peittävät metsät ja pellot valkoisen vaippansa alle. Tekevät maailmasta lähes taianomaisen paikan. Jokaiselle hutaleelle matka on erilainen. Mutta matka ei suinkaan kestä vain paria tuntia. Huurrekukka päätti täyttää tehtävänsä ja etsiä taivaiden syövereihin kadonneen ystävänsä. Matka on täynnä vaaroja. Vain urheimmat pääsevät perille.

Luku 1. Huurrekukka hyppeli innoissaan aukion poikki. Hän oli niin tohkeissaan, että oli törmätä Valkovirtaan, häntä nuorempaan suojattiin. - Varo vähän! Et ole mikään aivoton pikku suojatti enää. Huurrekukka naurahti itsekseen Valkovirran sanoille. Hän oli aina niin täynnä itseään, vaikka oli ollut vielä kaksi viikkoa sitten itsekkin pikku suojatti. Huurrekukka muisti vasta nyt, minne oli menossa. Tuulilennon suojattien alas päästään ja seremoniaan. Aukion päästä kaikui jo kutsu - Saapukoon jokainen Pikkukukan asukki todistamaan tämän uuden sukupolven matkaa alas. Tuulilento oli yksi hutaleista, jotka olivat päättäneet jäädä Pikkukukaan asumaan eivätkä lähteneet alas. Pikkukukka oli heidän pilvensä. Pilven nimen mukaan nimettiin myös kaikki suojattitytöt. Pojat saivat suojattinimensä aina isänsä mukaan. Nimi muutettiin, kun hutale lähti alas tai kun hutaleesta tuli täysikasvuinen. Suojatteja koulutettiin vuoden ajan, että he olisivat valmiina alas päästään. Kukaan muu kuin Valtiatar ei tiennyt mitään vaaroja matkalla ja maan päällä oli. Valtiatar oli ollut maan päällä, mutta hutaleitten esi-isät nostivat hänet ylös ja tekivät hänestä valtiattaren. Ainoastaan tytöt pystyivät olemaan valtiattaria. Valtiatar ei saanut hankkia suojatteja. Matkaan lähtevät suojatit saattoivat myös löytää pilven, jolle asettua asumaan loppuiäkseen tai he saattoivat myös levähtää pilvellä ennen kuin jatkoivat matkaansa niin kuin useimmat tekivät. Hutale saattoi myös hypätä alas löytääkseen uuden pilven, missä asua. Niin kuitenkin tekivät yleensä ne, jotka olivat seremoniassaan päättäneet jäädä Pikkukukaan asumaan. Huurrekukka keskittyi kuitenkin menoihin. Tuulilento näytti älyttömän ylpeältä katsellessaan suojattiansa alas päästään ja nimitystä. Yksikään hänen suojateistaan ei ollut päättänyt jäädä asumaan Pikkukukaan. Tuulilento oli kokenut sen menetyksen jo edellisissä suojateissaan. Hänen kumppaninsa Pakkasaskel oli hypännyt alas puolivuotta sitten. Valkovirta tuli hänen perässään ja tuhahteli – Nuo suojatit ovat vähemmän valmiita alas päästään kuin minä. Ihme, että ne ylipäättään päästetään alas. - Olet vain kateellinen, kun olet itse tuollainen räpäle vielä, Huurrekukka naurahti. - Sehän nähdään! Valkovirta tuhahti ja marssi mielenosoituksellisesti tiehensä. Huurrekukka katseli haikeasti, kun suojatit kerääntyivät Pikkukukan reunalle. Nyt he eivät tosin enää olleet suojatteja. Huurrekukka hyvästeli hyvän ystävänsä Hahtuvasiiven Pikkukukan reunalla. Pitkien hyvästelyjen onnen toivotusten ja viime hetken neuvojen jälkeen hutaleet hyppäsivät alas. - Sinne menivät ja eivätkä kylläkään palaa, sanoi kärttyinen vanhus Lumimarja. - Mistä sinä sen tiedät, joku hutale tuhahti. Yhtäkkiä aukion halki raikui huuto: - Valkovirta on kadonnut jäljettömiin!

Luku 2. Aukiolla vallitsi sekasorto, kaikki tiesivät, että jos suojatti hyppäisi alas Pikkupilveltä hän ei selviäisi, eikä häntä luultavasti koskaan pystyttäisi etsiä ja pelastaa. Huurrekukka muisti Valkovirran sanat - Sehän nähdään. Valkovirta oli vieläpä ollut kateellinen Tuulilennon suojateille. Oli ilmi selvää, minne Valkovirta oli mennyt. - Rauhoittukaa hyvät asukkaat, huusi Valtiatar omalta vakiopaikaltaan aukion keskeltä. - Tiedän, että tällaista ei ole ennen tapahtunut, mutta kyllä tästäkin selvitään. - Ai selvitään vai, joku huusi sekasortoisen joukon keskeltä. Vastalauseet nousivat joukon keskeltä. Kohta alkaisi tappelu, Huurrekukka mietti. Valtiatar ei ilmeisesti enää jaksanut vaan huusi niin kovaa kuin pystyi: - Retkikunta lähtee etsimään häntä nyt! Huurrekukka, Kinokukka, Hallakukka ja Kidekinos. Väkijoukosta kohosi epäuskoinen kohahdus, jotkut alkoivat huudella järkyttyneinä Valtiatarelle: - OLETKO JÄRJILTÄSI! - Oletko sinä edes johtajamme, kun lähetät pikku suojatteja maan päälle! - Tuo on hätiköity johtopäätös, kuinka kehtaat edes harkita suojattien SUOJATTIEN hengen vaarantamista! - Tästä ei keskustella. He lähtevät tänään auringonnousun jälkeen. Väkijoukko näytti niin tyrmistyneiltä, että ihme ettei heiltä pudonnut silmät päästään. Valtiatar huomasi heidän epäilyksensä ja sanoi: - Nämä hiutaleet ovat vahvoja ja erittäin fiksuja. Epäilettekö te, että päällikkönne lähettäisi viattomia suojatteja maan päälle tietämättä, että he pärjäävät. Nämä hiutaleet ovat valmiita ja esi-isiemme henget johdattavat heidän askeliaan aina. Huurrekukka seiso jähmettyneenä paikallaan. Tämän pahempaa hän ei olisi voinut kuvitella pahimmissa painajaisissaan.

Luku 3. Siinä Huurrekukka nyt seiso. Pikkupilven reunalla matkatovereittensa kanssa. - Nyt on auringonnousu. Teidän on aika lähteä alas, Valtiatar lausui juhlallisesti. Vain pari vaimennettua vastalauseetta nousi väkijoukosta, joka oli kerääntynyt heidän ympärilleen. Neuvot olivat annettu ja hyvästit jätetty. Huurrekukka tärisi. Häntä oli koulutettu vasta hiukan yli puoli vuotta. Sama päti muihin. Miksi Valtiatar ei voinut lähettää alas niitä, jotka olivat päättäneet jäädä nimitys menoissaan Pikkukukkaan. Mutta enää ei voinut perääntyä. - Nyt teidät päästetään alas, Valtiatar lausui. - Esi-isiemme henget varjelevat teitä joka tilanteessa ja johdattaa askelianne. Ne olivat viimeiset sanat mitä Huurrekukka kuuli Valtiataren suusta. Huurrekukka katsoi alas. Siellä toisten pilvien hiutaleita lenteli alaspäin, kohti maata. Nyt olisi kuitenkin Huurrekukan vuoro. Hän katsahti vielä viimeisen kerran emoonsa Lentosulkaan ja hyppäsi alas muut vanavedessään. Valkovirta oli nyt tärkein ja hän saattaisi olla jo heidän ulottumattomissaan.

Luku 4. Huurrekukka ei nähnyt eteensä. Hän ei tiennyt missä muut olivat, joten hän huusi niin lujaa kuin keuhkoista lähti: - MISSÄ TE OLETTE? Hetken oli hiljaista ja Huurrekukka pelkäsi jo pahinta, kunnes hän kuuli hennon äänen: - Huurrekukka oletko siellä? Luulin jo kadottaneeni kaikki. - Niin luulin minäkin, Huurrekukka vastasi. Hän alkoi vähitellen erottaa Hallakukan siluetin ja huokaisi helpotuksesta. Hallakukka oli aina ollut pienin ja arin suojateista. Hänelle oli varmasti ollut järkytys joutua tällaiseen seikkailuun. Huurrekukka oli oikeassa, sillä Hallakukka alkoi nyhkyttää: - E en pysty thä thä tähän. H haluan kotiin. Mi mi missä muut o o ovat? Huurrekukka otti kiinni Hallakukan kädestä ja lohdutti häntä tähyillen samalla harmaaseen sakeuteen: - Kyllä he varmasti ilmaantuvat kohta. Ei ole mitään pelättävää. Hallakukka jatkoi vain nyhkytystään ja epätoivo alkoi vallata Huurrekukkaa. Hän ei itsekkään enää uskonut siihen, että he selviäisivät. Huurrekukka ja Hallakukka leijailivat harmaudessa takertuneena toisiinsa. Muita ei näkynyt eikä kuulunut.

Huurrekukka aukaisi suunsa, mutta sulki sen, kun ei keksinyt mitään sanottavaa. Tässä vaiheessa hän pystyisi lohduttamaan Hallakukkaa vain olemassaolollaan. Yhtäkkiä Huurrekukka alkoi erottaa jotain harmaasta sakeudesta, joka oli ympäröinyt heidät. Siellä liikkui jokin tai joku. Hallakukka ja Huurrekukka lähestyivät sitä kovaa vauhtia. Tuuli lennätti heitä eteenpäin ja Huurrekukka erotti Kidekinoksen siluetin. Tuuli viskeli heitä ympäriinsä ja Kidekinos katosi näkyvistä, mutta ilmaantui hetken päästä takaisin. Huurrekukka yritti huutaa pauhaavan tuulen yli Kidekinokselle, mutta Kidekinos oli jo huomannut heidät. Hallakukka oli lopettanut nyhkytyksen ja sanoi: - Me pelastumme sittenkin. Tiesin, että esi-isät varjelisivat meitä. Huurrekukka lähetti lyhyen rukouksen esi-isilleen rukoillen, että he selviäisivät ja Kidekinos pääsisi turvallisesti heidän luokseen. Sen jälkeen pitäisi löytää Kinoskukka ja lopulta etsiä Valkovirta. Ihan kuin esi-isät olisivat kuulleet rukouksen, sillä yhtäkkiä tuuli vaihtoi kulkuaan ja Kidekinos alkoi ajautua heitä kohti. Hallakukka huokaisi helpotuksesta värisevällä äänellä. Kidekinos ajautui heidän viereensä ja Huurrekukka tarttui nopeasti hänen käteensä. - Tämä on niin järjetöntä touhua, Kidekinos puhisi närkeästyneen. - Ja ihan niin kuin se ei riittäisi, että meidät lähetetään etsimään jotain hahtuva-aivoista ipanaa loputtomasta maailmankaikkeudesta Kinoskukka... Kidekinoksen ääni särkyi. Huurrekukka huolestui, sillä hän tiesi, että Kinoskukka oli Kidekinoksen sisko, mutta Kidekinos oli aina ollut rohkein ja itsevarmin suojateista. - Mitä hänestä, Hallakukka uteli. Kidekinos huokaisi raskaasti ja aukaisi suunsa sanoakseen jotain, mutta sulki sen taas. He eivät uudelleet Kidekinokselta enempää, sillä hän uskoi hänen ja Hallakukan tietävän mistä oli kyse.

Luku 5. Huurrekukalta oli kadonnut tyystin ajantaju. Oli alkanut jo seljetä ja he näkivät silloin tällöin muita hiutaleita leijailmassa alas. Lakeus oli ääretön ja Valkovirta saattoi olla jo maan päällä. Mutta sitä Huurrekukka ei kuitenkaan suostunut ajattelemaan. He olivat yrittäneet nukkua, mutta oli tuntunut liian omituiselta tippua koko ajan alaspäin ja nukkua samalla. Väsymys ja toivottomuus painoi kaikkia. Hän vilkuili ympärilleen ja yritti erottaa yksittäisiä hiutaleita, mutta se oli mahdotonta. Hän puristi tiukasti Hallakukan kättä ja Hallakukka Kidekinoksen. Jos jonkun ote lipeäisi hän lentäisi tuulen mukana äärettömiin. He eivät puhuneet pitkään aikaan mitään, kunnes Hallakukka avasi suunsa ja sanoi ujosti: Minulla on ehdotus... Voisimme kysellä vastaan tulevilt... Loppu jäi kesken, sillä voimakas tuulenpuuska veti heidät mukaansa. Huurrekukka hätäntyi ja ote Hallakukan kädestä alkoi liueta. Hän puristi kaikilla voiman rippeillään, mutta tuuli veti heitä eteenpäin, irralleen toisistaan ja väsymys painoi häntä kuin raskas kivi hartioilla. *Peli on menetetty.* Heidä oli toki varoitettu vaarallisista tuulista ja sen sellaisista, mutta ei Huurrekukka ollut tällaisia osannut odottaa. Hänen silmänsä kostuivat ja kyyneleet alkoivat virrata pitkin hänen kasvojaan. Huurrekukka lähetti rukouksen esi-isilleen, jotta he selviäisivät. Hän piti juuri ja juuri kiinni Hallakukan kädestä. Hän tunsu, kun toinen voimakas tuulenpuuska teki tuloaan. Hän piteli nyt kiinni vain Hallakukan sormesta ja kyyneleet heikensivät näkyvyyttä. *Tämä tosiaan on loppumme.* Yhtäkkiä aivan odottamatta tuuli laantui. Hän otti vaistomaisesti paremman otteen Hallakukan kädestä. *Esi-isät näkivät hätämme.* Huurrekukka ei ollut koskaan tullut ajatelleeksi, että esi-isien mahti olisi niin suuri, että he pystyivät vaimentamaan voimakkaimmankin tuulenpuuskan. Huurrekukka oli niin vaipunut ajatuksiinsa, että havahtui vasta kun Kidekinos melkein huusi hänen korvaansa: - Hallakukka on tajuton!

Luku 6. Huurrekukka jähmettyi ja katsahti Hallakukkaan. Hän retkotti veltona Kidekinoksen ja Huurrekukan käsivarsien varassa. - Miten me nyt ikinä saamme tietää hänen ideansa, Kidekinos voihekaisi. - Äskeinen "myrsky" oli luultavasti liikaa hänelle. Emmekä me voi häntä siitä syyttää. Se melkein... Noh lennätti meidät ainakin kauemmaksi Valkovirrasta, Huurrekukka lausahti. - Ja sekin vielä... TÄMÄ ON MAHDOTONTA! EPÄREILUA! AIVAN EPÄREILUA, Kidekinos huusi. - Rauhoitu, kyllä tästä selvitään. Yritetään keksiä suunnitelma, Huurrekukka yritti, mutta turhaan. - Suunnitelma! Voi se olisi pitänyt keksiä jo silloin kun me olimme vielä Pikkupilvellä, mutta nyt taitaa olla vähän liian myöhäistä sille nimittäin... - Missä minä olen... Huurrekukka, Kidekinos! - Hallakukka esi-isien kiitos olet herännyt, Huurrekukka huudahti riemuissaan. Huurrekukka huomasi kuinka Kidekinoksen silmissä paistoi huoli ja helpotus, mutta hän peitti sen hyvin. - No nyt voit ainakin kertoa meille suunnitelmasi, Kidekinos sanoi. - Miten voit Hallakukka, Huurrekukka kysyi huolissaan. - Voin ihan hyvin... Onko se myrsky jo laantunut, hän kysyi huteralla äänellä. - Kyllä. Ja nyt voisit kertoa sen suunnitelmasi meille, Kidekinos lisäsi kärsimättömästi. - Kidekinos! Hän vasta heräsi! Anna hänen edes toipua järkytyksestään äläkä käyttydy kuin mikäkin pikku suojahti! Yhtäkkiä tuuli yltyi jälleen ja lähti vetämään heitä eteenpäin. - EIH! Ei taas, Hallakukka kirkkaisi. Mutta tuuli laantui yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin. Kidekinoksen kasvoilta paistoi järkytys, kun hän katsoi alaspäin. Huurrekukka katsoi sinne myös eikä ollut uskoa silmiään. - Ehkä emme sittenkään tarvitse suunnitelmaasi Hallakukka, Kidekinos lausahti. - No se on hyvä sillä en olisi sitä muistanutkaan... Esi-isiemme kiitos! Meidät on pelastettu. Hallakukkakin oli katsahtanut alas ja hänen kasvoistaan paistoi suunnaton helpotus ja riemu. He leijailivat hetki hetkeltä alemmas kohti määränpäättään. *Esi-isämme lähettivät ne tuulet, jotta löytäisimme tämän. Esi-isät näkevät meidät ja luottivat tämä tehtävän meille. He luottavat, että pystymme löytämään ja pelastamaan Valkovirran,* Huurrekukka iloitsi mielessään.

Luku 7. Huurrekukka puristi niin lujasti Hallakukan kädestä, että hän älähti. - Ai anteeksi kauheasti... Olen vain niin innoissani, että en halua kaiken menevän pieleen... En nyt... Viime metreillä. - Ymmärrän liian hyvin. Hyvä että edes pysyn nahoissani. Me selviämme sittenkin! Esi-isät johdattivat meidät tänne, eikö niin Huurrekukka, Hallakukka tivasi lopuksi. - Kyllä olet aivan oikeassa. Hän tunsu vatsanpohjassaan innokkaan kutkutus. Nyt heidän ei tarvitsisi leijailla maailmankaikkeudessa ikuisesti, luultavasti he saisivat aivan uuden elämän, uuden alun. - Hei tuota, Kidekinos änkytti epävarmasti. - Mitä mitä jos... Noh mitä jos jos... Hän veti syvään henkeä aivan kuin keräten rohkeutta sanoakseen sanottavansa. - Jos Valkovirta ei olekaan siellä, hän lausahti nopeasti. Hallakukka ja Huurrekukka nostivat kamalan metelin. - Esi-isät johdattivat meidät tänne! - Niin sen tuulen avulla pöljä! - Hän on tuolla, esi-isät pitävät huolen siitä! - Noh... Jos kerran sanotte niin, Kidekinos huokaisi alistuneena. - Tämä on uuden elämämme alku Kidekinos, esi-isät antoivat meille uuden mahdollisuuden... Onnelliseen elämään, Hallakukka sanoi katsahtaen samalla toiveikkaasti Kidekinokseen. Kidekinos vastasi katseeseen.

Luku 8. Nyt hän näki sen täysin: suuren hiutaleita vilisevän pilven. Heidän hymynsä ulottui korviin asti. Oli Pilvivaltakunnan laki, että jokainen uudelle pilvelle saapuva hiutale piti ottaa avosylin vastaan. Hänen jalkansa koskettivat maata ja hän kuuli vierestään Hallakukan haltioituneen huokauksen. *Kiitos esi-isät. Kiitos kaikesta mitä olette tehneet eteemme.*

Kidekinos kätki ritarillisesti riemunsa ja katseli valppaana ympärilleen. Muutamia suojatteja juoksi karkuun heidät nähdessään. Useat hiutaleet loivat heihin uteliaita katseita mutta jatkoivat sitten askareitaan. Oli selvästi arkipäivää, että uusia hiutaleita saapui tänne. Kolmikko lähti astelemaan eteenpäin. Silloin heitä vastaan saapui suurikokoinen hiutale. Hän hymyili leveästi ja sanoi: - Tervetuloa Aurinkopilvelle nuorukaiset. Täällä saatte elämälenne uuden alun. Olkaa hyvät ja tulkaa kanssani esittelykierrokselle. Nimeni on Kristalliaskel. Kristalliaskel katsoi heitä. Kun kukaan ei tehnyt elettäkään lähteäkseen Kristalliaskeleen matkaan hän sanoi hieman loukkaantuneena: - No mitä nuorukaiset odottaa? Kai haluatte kierrokselle ennen pimeää! Kidekinos pudisti päätään. - Sattuisitko tietämään asuuko täällä Valkovirta nimistä suojattia... Me etsimme häntä. Kristalliaskel ei sanonut mitään ja näytti mielteliäältä. Kidekinos katsahti heihin aivan kuin sanoen *mitäs minä sanoin!* - Ai se! Se Valkovirta, jonka suojatit härnäävät aivan kaikkia. Ai että tekisi niin mieli... - MITÄ! Onko Valkovirralla suojatteja! Kuinka kauan oikein leijailimme taivailla, Huurrekukka huudahti. Kidekinos ja Hallakukka näyttivät vähintään yhtä tyrmistyneiltä. - No jos muistini ei töppöile niin... Tuota on hänellä... Ainakin seitsemän... Ei kuin odottakaapas, vanha muistini pätkii... Taitaa niitä olla ainakin kymmenen olen varma siitä. Huurrekukan rinnassa pilkahti ilo nuoremman hiutaleen puolesta mutta myös jotain muuta... Mustasukkaisuuden kaltaista. Huurrekukka sysäsi tunteen syrjään ja keskittyi iloitsemaan Valkovirran löydöstä. Hallakukka hyppeli ympäriinsä välittämättä paheksuvista katseista ja hoilotti iloisesti: - Me teimme sen! Me onnistuimme! - Saisimmeko nähdä hänet. Siis Valkovirran, Huurrekukka kysyi ujosti. - Tottahan toki nuorukainen. Ai tuolta hän tuleeikin. Ihme ettei ole katsomassa niiden riiviöiden perään. No ehkä hänen tyttöystävänsä otti kerrankin vastuun... Huurrekukka ei jäänyt kuuntelemaan vanhuksen löpinöitä. Hän keskittyi lähestyvään poikaan. He olivat vihdoinkin saavuttaneet määränpänsä. Täyttäneet tehtävänsä. Hän juoksi Valkovirtaa kohti ja into kupli hänen rinnassaan. Hän heittäytyi Valkovirran syliin ja he halusivat toisiaan pitkään. Hallakukka ja Kidekinoskin saapuivat paikalle ja halusivat vuorollaan Valkovirtaa. Hän oli kasvanut huomasti. Hän näytti suorastaan täysikasvuiselta. - Huurrekukka, Hallakukka Kidekinos. Ette arvaakaan kuinka paljon kaduin hyppäämistäni... Luulin että en enää koskaan näkisi teitä. He halusivat uudestaan ja Kidekinos sanoi: - Eiköhän tässä ehditä kuulumisia vaihtaa myöhemminkin, esittelisitkö meille pilvesi pikku suojatti. Valkovirta pukkasi Kidekinosta selkään leikkisästi ja sanoi: - Eiköhän meidän suojatti aikamme ala olla takana päin. Hallakukka kikatti ja alkoi kysellä Valkovirralla kaikenlaista. Huurrekukka lähti seuraamaan muita innoissaan. Ensimmäisenä heitä vastaan tuli meluava suojatti lauma. - Tässä ovat upeat suojattini, Valkovirta huusi melun yli ja yritti asetella pienokaisia järjestykseen, mutta yksi taisi puraista häntä ranteesta. Huurrekukan sydän syli hänen katsellessaan Valkovirtaa. Tuntui kuin vielä eilen he kaikki olisivat olleet pikku suojatteja. - On sinulla aikamoinen katras huollettavana kaveri, Kidekinos naurahti. - Miten mahdat pärjätä näiden riiviöi... Enkeleiden kanssa. - No jos totta puhutaan en... Kirkasaurinko ei saa purra! Hallakukka kikatti ja nosti lähimmän suojatin syliinsä mutta se puraisi häntä äkäisesti ja hyppäsi alas. Hallakukka älähti mutta suli sitten nauruun. - Anteeksi kamalasti Hallakukka unohdin varoittaa, että nämä osaavat purra... AIIHH! Huurrekukka nauroi sydämellisesti. Täällä hän saisi elää onnellisen elämän ystäviensä keskellä.

